

кохме ся и отъ самыя себе си, само за да можемъ свободно да послужимъ и прѣнесемъ полза на народътъ си. Изнамѣрихме букви за находящій ся до тогава въ прѣзрѣнія бѣлгарскій языкъ; прѣведохме и сочивихме на него разны кнѣжи; не ся убояхме да прѣминемъ голѣми пространства, за да искараме изъ темнотата и да разнесемъ свѣтлината на истината и помежду други, еднокрѣвни нашы братія славяны; не ся оплашихме отъ грознитъ заплашванія на прѣвосвѣщенникътъ въ гордыйтъ Римъ, но притѣрпѣхме всичко, само за да разсѣемъ Евангелскитъ истини! Но вый, като имате всичко наготово, като имате вынагы прѣдъ очи нашыйтъ подвижническый примѣръ, като живѣете въ такава епоха, когато всичкото челоуѣчество съ исполнѣнски крачки върви къмъ напѣдѣкътъ, смислете какво сте длѣжны да правите! и недѣйте забравя, че страшно е да се яви челоуѣкъ прѣдъ Господа, ако са уподобѣ на невѣрныйтъ оный рабъ, който зарови въ земята повѣреныйтъ нему талантъ“.

И тъй нѣка не забравяме никогаждъ подобни едни наставленія, които естествено ся раждатъ въ душата челоуѣческа отъ едно само възпоменавіе за пастирскитъ подвизи на приснопамятвыйтъ наши прѣвосвятители и тѣхныйтъ неуморыи сътрудници; нѣка всѣкой единъ отъ насъ има всѣкогаждъ предъ очи тѣхныйтъ достоинъ за подражавіе примѣръ; нѣка всица оградимъ себе си съ любовь и съгласіе, и нѣка споредъ силитъ си вършимъ за общото добро и благоденствіе. Ще ся прѣминатъ години и врѣмена; ще ся появѣтъ помежду нашыйтъ народъ мѣжи, които, за да опишѣтъ народната ни Исторія, ще разровѣтъ Архивитъ, въ конто сѣж описавы дѣлата на любородныйтъ дѣятели, ще гы оцѣнѣтъ безпристрастно, ще пролѣжѣтъ признателны сълзи и съсь сѣрдечно умиленіе ще почетѣтъ небесното Провиденіе.*)

*) Тази немечатана до сега рѣчь прѣдавамъ точно по прѣпису на г-жа А. Жечкова.